

Warszawa, dnia 19 września 2014 r.

Poz. 1240

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO¹⁾**

z dnia 2 września 2014 r.

**w sprawie zabezpieczania zbiorów muzeum przed pożarem, kradzieżą i innym niebezpieczeństwem
grożącym ich zniszczeniem lub utratą²⁾**

Na podstawie art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 2012 r. poz. 987) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowy zakres i tryb zabezpieczania zbiorów muzeum, zwanych dalej „zbiorami”, przed pożarem, kradzieżą i innym niebezpieczeństwem grożącym ich zniszczeniem lub utratą;
- 2) sposoby przygotowania zbiorów muzeum do ewakuacji w razie powstania zagrożenia.

§ 2. Zabezpieczanie zbiorów muzeum przed pożarem, kradzieżą i innym niebezpieczeństwem grożącym ich zniszczeniem lub utratą, zwanym dalej „innym niebezpieczeństwem”, polega na:

- 1) niedopuszczeniu do sytuacji, w której zbiory mogą zostać utracone, uszkodzone lub zniszczone w wyniku pożaru, kradzieży lub innego niebezpieczeństwa;
- 2) ochronie miejsca przechowywania i eksponowania zbiorów;
- 3) ochronie zbiorów w czasie transportu.

§ 3. Niedopuszczenie do sytuacji, w której zbiory mogą zostać utracone, uszkodzone lub zniszczone w wyniku pożaru, polega na:

- 1) przestrzeganiu wymagań w zakresie ochrony przeciwpożarowej określonych w przepisach o ochronie przeciwpożarowej;
- 2) opracowaniu i wdrożeniu instrukcji bezpieczeństwa pożarowego;
- 3) zapewnieniu ewakuacji zbiorów oraz sprawdzaniu organizacji i warunków ich ewakuacji.

§ 4. Rodzaj środków gaśniczych oraz dobór urządzeń przeciwpożarowych i gaśnic należy dostosować do potencjalnych zagrożeń, rodzaju i specyfiki zbiorów oraz ich wartości, z uwzględnieniem skutków, jakie użycie tych środków gaśniczych będzie miało na zbiory.

§ 5. W miejscu przechowywania i eksponowania zbiorów jest zabronione używanie otwartego ognia oraz stosowanie innych czynników mogących zainicjować ogień.

¹⁾ Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego kieruje działem administracji rządowej – kultura i ochrona dziedzictwa narodowego, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (Dz. U. Nr 248, poz. 1482).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie zostało notyfikowane Komisji Europejskiej w dniu 9 maja 2014 r. pod numerem 2014/0217/PL zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597), które wdraża dyrektywę 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998, str. 37, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 20, str. 337, z późn. zm.).

§ 6. Instrukcja bezpieczeństwa pożarowego oprócz elementów, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 178, poz. 1380, z późn. zm.³⁾), zawiera także wskazanie:

- 1) potencjalnych zagrożeń pożarowych;
- 2) dróg i kierunków ewakuacji zbiorów;
- 3) sposobu sprawdzania organizacji i warunków ewakuacji zbiorów;
- 4) technicznych środków umożliwiających ewakuację zbiorów;
- 5) miejsc przechowywania i eksponowania najcenniejszych zbiorów;
- 6) postępowania przy zabezpieczaniu najcenniejszych zbiorów;
- 7) procedur powiadamiania dyrektora i pracowników muzeum oraz osób tworzących zespoły, o których mowa w pkt 8, o powstaniu zagrożenia;
- 8) imion i nazwisk osób tworzących zespoły mające brać udział w ewakuacji zbiorów, a także zajmowanych przez te osoby stanowisk, z określeniem zakresu ich działania i odpowiedzialności.

§ 7. Niedopuszczenie do sytuacji, w której zbiory mogą być utracone, uszkodzone lub zniszczone w wyniku kradzieży lub innego niebezpieczeństwa, polega na spełnianiu wymagań w zakresie:

- 1) stosowania zabezpieczeń budowlanych, mechanicznych oraz elektronicznych, wykorzystywanych do zabezpieczenia muzeum i zbiorów przed kradzieżą i innym niebezpieczeństwem, zwanych dalej „zabezpieczeniami technicznymi”, które określa załącznik nr 1 do rozporządzenia;
- 2) przechowywania i eksponowania krótkiej i długiej, technicznie sprawnej, przenośnej broni lufowej na amunicję scaloną, miotającą pociski energią gazów powstałych ze spalania ładunku miotającego, amunicji do tej broni lub innych przedmiotów przystosowanych do miotania jednego lub większej liczby pocisków, zwanych dalej „bronią palną”, które określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 8. Stosowanie zabezpieczeń technicznych polega na:

- 1) uniemożliwieniu albo ograniczeniu dostępu osobom nieupoważnionym do budynków, pomieszczeń, szaf, gablot wystawienniczych oraz innych miejsc, w których są przechowywane lub eksponowane zbiory, oraz do zabezpieczeń elektronicznych;
- 2) umożliwieniu obserwacji stref dostępu określonych w planie ochrony muzeum, o którym mowa w § 27 ust. 1, oraz wykrywanie naruszeń tych stref;
- 3) zapewnieniu łączności i alarmowania.

§ 9. Rodzaj zabezpieczeń technicznych i zakres ich stosowania w miejscach przechowywania i eksponowania zbiorów dostosowuje się do potencjalnych zagrożeń oraz do wartości zabezpieczanych zbiorów.

§ 10. 1. Przeglądu stanu zabezpieczeń budowlanych i mechanicznych, w tym sprawdzenia kompletności kluczy, dokonuje się co najmniej raz w roku.

2. Przeglądu, o którym mowa w ust. 1, dokonuje komisja złożona z co najmniej dwóch osób, powołana przez dyrektora muzeum.

3. Z przeglądu, o którym mowa w ust. 1, komisja sporządza protokół zawierający ustalenia dotyczące przeglądu, imiona i nazwiska oraz stanowiska służbowe osób, które w nim uczestniczyły.

§ 11. 1. Zainstalowanie lub przebudowę systemów:

- 1) sygnalizacji pożarowej,
- 2) sygnalizacji włamania i napadu,
- 3) telewizji dozorowej lub
- 4) kontroli dostępu

– stanowiących zabezpieczenia elektroniczne poprzedza się opracowaniem projektów tych systemów.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 57, poz. 353, z 2012 r. poz. 908 oraz z 2013 r. poz. 1635.

2. Przy opracowaniu projektów systemów uwzględnia się charakterystykę muzeum i zbiorów, a także warunki ochrony przeciwpożarowej zawarte w instrukcji bezpieczeństwa pożarowego lub analizę stanu potencjalnych zagrożeń zawartą w planie ochrony muzeum.

3. Przebudowy istniejących systemów można dokonać bez opracowania projektów tych systemów, o ile rozbudowa ta obejmuje jedną strefę dozorową.

4. Projekty systemów przechowuje się w sposób uniemożliwiający dostęp do nich osobom nieupoważnionym.

§ 12. 1. Projekty systemów, o których mowa w § 11 ust. 1, podlegają zaopiniowaniu przez państwową instytucję kultury, której celem statutowym jest wyznaczanie i upowszechnianie standardów w zakresie muzealnictwa i ochrony zbiorów, zwaną dalej „instytucją kultury”.

2. Instytucja kultury wydaje opinię w terminie 30 dni roboczych od dnia otrzymania projektu systemu, o którym mowa w § 11 ust. 1.

3. W przypadku projektów dotyczących skomplikowanych technicznie systemów, o których mowa w § 11 ust. 1, termin na wydanie opinii może zostać wydłużony o 30 dni roboczych.

§ 13. Odbiór zainstalowanych lub przebudowanych zabezpieczeń elektronicznych następuje po 21 dniach eksploatacji próbnej, na podstawie protokołu zdawczo-odbiorczego, zawierającego potwierdzenie prawidłowości ich działania, ustalonej na podstawie przeprowadzonych prób i badań, oraz po przekazaniu muzeum dokumentacji powykonawczej, książki eksploatacji i konserwacji zabezpieczeń elektronicznych, a także po przeszkoleniu pracowników muzeum w zakresie obsługi zainstalowanych lub przebudowanych zabezpieczeń elektronicznych.

§ 14. 1. Przeglądu stanu systemu, o którym mowa w § 11 ust. 1 pkt 1, oraz jego konserwacji dokonuje się zgodnie ze wskazaniami norm dotyczących eksploatacji i konserwacji tego systemu.

2. Przeglądu stanu systemów, o których mowa w § 11 ust. 1 pkt 2–4, oraz ich konserwacji dokonuje się zgodnie z wymaganiami producentów tych systemów, jednak nie rzadziej niż raz na 6 miesięcy.

§ 15. Analizy stanu zabezpieczenia muzeum przed pożarem, kradzieżą i innym niebezpieczeństwem dokonuje się co najmniej raz w roku, z uwzględnieniem ustaleń dokonanych w trakcie przeglądów, o których mowa w § 10 ust. 1 i § 14.

§ 16. Prace związane z przebudową i konserwacją zabezpieczeń elektronicznych dokumentuje się w książce eksploatacji i konserwacji zabezpieczeń elektronicznych.

§ 17. Ochrona miejsca przechowywania i eksponowania zbiorów polega na ochronie fizycznej i stosowaniu zabezpieczeń technicznych.

§ 18. 1. Ochrona fizyczna polega na:

- 1) dozorze zbiorów;
- 2) interwencji w sytuacjach stanowiących zagrożenie dla zbiorów, w ramach posiadanych kompetencji;
- 3) obsłudze zabezpieczeń technicznych.

2. Ochronę fizyczną wykonują:

- 1) portier,
- 2) dozorca,
- 3) opiekun ekspozycji lub
- 4) kwalifikowany pracownik ochrony fizycznej lub pracownik ochrony fizycznej

– będący pracownikami muzeum albo wykonujący zadania ochrony na rzecz przedsiębiorcy, który uzyskał koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia.

§ 19. 1. W muzeum, w którym jest realizowana ochrona na podstawie ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2014 r. poz. 1099), zwanej dalej „ustawą o ochronie osób i mienia”, zapewnia się stałą bezpośrednią ochronę fizyczną:

- 1) przynajmniej od otwarcia do zamknięcia muzeum dla zwiedzających;
- 2) całodobowo w muzeum prezentującym zbiory, w odniesieniu do którego zostało udzielone poręczenie, o którym mowa w art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2012 r. poz. 657, z 2013 r. poz. 198 oraz z 2014 r. poz. 84).

2. W muzeum, o którym mowa w ust. 1, wykonując ochronę miejsca przechowywania i eksponowania zbiorów, pracownicy ochrony:

- 1) pełnią służbę na posterunku stałym usytuowanym w sali ekspozycyjnej w czasie udostępniania zbiorów bez broni palnej bojowej;
- 2) mogą stosować ręczne miotacze gazu tylko poza budynkiem w granicach chronionego obszaru.

§ 20. 1. W przypadku stwierdzenia, że zbiory zostały utracone, uszkodzone lub zniszczone w wyniku przestępstwa, dyrektor muzeum zawiadamia niezwłocznie najbliższą jednostkę Policji oraz organizatora muzeum.

2. W przypadku gdy zbiory zostały utracone lub zniszczone, dyrektor muzeum przesyła do instytucji kultury dane dotyczące tych zbiorów oraz informacje o okolicznościach ich utracenia lub zniszczenia.

§ 21. W przypadku wypożyczenia zbiorów na wystawę czasową, dyrektor muzeum udostępniający zbiory sprawdza poziom ochrony tych zbiorów, a dyrektor muzeum wypożyczający zbiory zapewnia ich ochronę w miejscu eksponowania.

§ 22. Ochrona zbiorów w czasie transportu polega na:

- 1) dostosowaniu rodzaju środka transportu oraz rodzaju konwoju i liczby konwojentów do rodzaju zbiorów oraz ich wartości, z uwzględnieniem docelowego miejsca transportu oraz czasu jego trwania;
- 2) zapewnieniu uczestnictwa kuriera muzealnego w transporcie zbiorów;
- 3) spełnieniu wymagań w zakresie organizacji ochrony zbiorów w czasie transportu, które określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

§ 23. 1. Koordynację i nadzór nad organizacją ochrony zbiorów w czasie transportu zbiorów:

- 1) o wartości większej niż 15 jednostek obliczeniowych lub
- 2) w odniesieniu do których zostało udzielone poręczenie, o którym mowa w art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne

– sprawuje instytucja kultury.

2. Jednostka obliczeniowa, o której mowa w ust. 1 pkt 1, wynosi 120-krotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w kwartale poprzedzającym kwartał, w którym przypada termin rozpoczęcia transportu zbiorów, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

§ 24. Za organizację ochrony zbiorów w czasie transportu odpowiada dyrektor muzeum albo osoba przez niego pisemnie upoważniona.

§ 25. 1. Transport zbiorów, o którym mowa w § 23 ust. 1, odbywa się z udziałem Policji.

2. O udział Policji w transporcie zbiorów występuje instytucja kultury.

§ 26. 1. Dyrektor muzeum albo osoba, o której mowa w § 24, przekazuje do instytucji kultury informację zawierającą dane o:

- 1) miejscu, dacie i godzinie planowanego rozpoczęcia oraz zakończenia transportu zbiorów;
- 2) trasie transportu zbiorów, z oznaczeniem krajowych dróg lądowych;
- 3) rodzaju transportowanych zbiorów i ich wartości, podanej w jednostkach obliczeniowych;
- 4) marce, kolorze i numerze rejestracyjnym pojazdu samochodowego, w przypadku gdy zbiory będą transportowane pojazdem samochodowym;
- 5) imieniu i nazwisku oraz numerze telefonu dyrektora muzeum albo osoby, o której mowa w § 24;
- 6) imionach, nazwiskach oraz stanowiskach służbowych osób uczestniczących w transporcie zbiorów i konwoju: kuriera muzealnego, kierowców, dowódcy konwoju i konwojentów, a także numery ich dowodów osobistych lub numery paszportów w przypadku transportu zbiorów przywożonych z zagranicy albo wywożonych za granicę;
- 7) miejscu, dacie i godzinie planowanego przekroczenia granicy w przypadku transportu zbiorów przywożonych z zagranicy albo wywożonych za granicę;
- 8) planowanym przebiegu transportu zbiorów, w szczególności postojach, noclegach, nazwie i adresie przewoźnika.

2. Informację przekazuje się w terminie do:

- 1) 10 dni roboczych przed planowanym rozpoczęciem transportu zbiorów, który odbywa się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) 14 dni roboczych przed planowanym rozpoczęciem transportu zbiorów przywożonych z zagranicy albo wywożonych za granicę.

3. W przypadku braku możliwości przekazania kompletnej informacji w terminie, o którym mowa odpowiednio w ust. 2 pkt 1 albo pkt 2, przekazuje się tę część informacji, która jest znana, a pozostałą część informacji przekazuje się w terminie ustalonym z instytucją kultury.

4. Instytucja kultury przekazuje otrzymaną informację Policji nie później niż na 5 dni roboczych przed planowanym rozpoczęciem transportu zbiorów.

5. Informację, o której mowa w ust. 1 i 4, albo jej część, o której mowa w ust. 3, przekazuje się w sposób uniemożliwiający dostęp do niej osobom nieupoważnionym.

§ 27. 1. Zabezpieczanie zbiorów przed kradzieżą i innym niebezpieczeństwem realizuje się na podstawie planu ochrony muzeum.

2. Do planu ochrony muzeum innego niż muzeum, o którym mowa w § 19 ust. 1, stosuje się przepisy art. 7 ust. 2 pkt 1–3 oraz pkt 5 i 6 ustawy o ochronie osób i mienia. Plan ochrony tego muzeum zawiera także dane dotyczące organizacji ochrony fizycznej w muzeum.

3. Plan ochrony muzeum zawiera także opis zakresu koniecznych zmian zabezpieczeń technicznych wynikających z analizy stanu potencjalnych zagrożeń.

4. Do planu ochrony dołącza się:

- 1) szkic sytuacyjny muzeum;
- 2) instrukcję zabezpieczania pomieszczeń, w tym sposób zarządzania kluczami do tych pomieszczeń;
- 3) instrukcję postępowania w przypadkach szczególnych, w szczególności kradzieży, napadu, podłożenia ładunku wybuchowego;
- 4) instrukcję ruchu osobowego i materiałowego;
- 5) instrukcję konwojową.

5. Przy sporządzaniu analizy stanu potencjalnych zagrożeń, o której mowa w art. 7 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie osób i mienia, należy wskazać rodzaje zagrożeń oraz miejsca i obszary, których te zagrożenia dotyczą, a także zbiory zagrożone kradzieżą lub innym niebezpieczeństwem.

§ 28. Przygotowanie zbiorów do ewakuacji w razie powstania zagrożenia polega na:

- 1) określeniu potencjalnych zagrożeń mogących doprowadzić do uszkodzenia, zniszczenia lub utraty zbiorów, wynikających z:
 - a) awarii, uszkodzenia lub zniszczenia infrastruktury technicznej, w szczególności instalacji elektrycznej, gazowej, wodno-kanalizacyjnej, centralnego ogrzewania, wentylacji, klimatyzacji oraz innych urządzeń i instalacji znajdujących się w muzeum oraz jego najbliższym sąsiedztwie,
 - b) zjawisk pogodowych, w szczególności burz, huraganów, powodzi, upałów, silnych mrozów,
 - c) działań osób zwiedzających lub pracowników muzeum;
- 2) określeniu stref zagrożeń;
- 3) wyznaczeniu dróg ewakuacji zbiorów;
- 4) określeniu ilości i rodzaju niezbędnych środków technicznych do przeprowadzenia ewakuacji zbiorów;
- 5) zapewnieniu technicznych środków umożliwiających ewakuację zbiorów;

- 6) określeniu procedur pakowania i przemieszczenia zbiorów;
- 7) wskazaniu miejsca, w którym zbiory będą przechowywane do czasu ustania zagrożenia, z uwzględnieniem miejsca powstania zagrożenia i jego rodzaju oraz niezbędnej ochrony zbiorów w miejscach, w których zbiory będą przechowywane do czasu ustania zagrożenia;
- 8) wyznaczeniu osób tworzących zespoły mające brać udział w ewakuacji zbiorów, ze wskazaniem zakresu ich działania i odpowiedzialności;
- 9) określeniu procedur powiadamiania dyrektora i pracowników muzeum oraz osób tworzących zespoły, o których mowa w pkt 8, o powstaniu zagrożenia;
- 10) określeniu form współpracy w zakresie ewakuacji zbiorów z zewnętrznymi służbami i instytucjami.

§ 29. 1. W przypadku powstania zagrożenia, zagrożone zbiory ewakuuje się do miejsc, w których będą przechowywane do czasu ustania zagrożenia.

2. O kolejności ewakuacji poszczególnych zagrożonych zbiorów decyduje stopień ich zagrożenia.

3. W trakcie ewakuacji zagrożone zbiory zabezpiecza się przed utratą, uszkodzeniem lub zniszczeniem.

§ 30. 1. Ewakuację zbiorów realizuje się na podstawie instrukcji przygotowania zbiorów do ewakuacji.

2. Instrukcja zawiera ustalenia, o których mowa w § 28.

3. Instrukcję aktualizuje się nie rzadziej niż co dwa lata.

§ 31. Dyrektorzy muzeów, w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia, dostosują opracowane na podstawie dotychczasowych przepisów instrukcje bezpieczeństwa pożarowego i plany ochrony muzeów do wymogów rozporządzenia.

§ 32. Dyrektorzy muzeów, w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia, dostosują zabezpieczenia techniczne do wymogów rozporządzenia.

§ 33. Dyrektorzy muzeów, w których przechowuje się i eksponuje broń palną, w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia, dostosują warunki jej przechowywania i eksponowania do wymogów rozporządzenia.

§ 34. Plany ewakuacji zbiorów opracowane na podstawie dotychczasowych przepisów zachowują ważność do czasu opracowania instrukcji przygotowania zbiorów do ewakuacji, o której mowa w § 30 ust. 1, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

§ 35. Do transportu zbiorów rozpoczętego i niezakończonego przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe.

§ 36. Traci moc rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 1 grudnia 2008 r. w sprawie zabezpieczania zbiorów w muzeach przed pożarem, kradzieżą i innym niebezpieczeństwem grożącym zniszczeniem lub utratą zbiorów oraz sposobów przygotowania zbiorów do ewakuacji w razie powstania zagrożenia (Dz. U. Nr 229, poz. 1528).

§ 37. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2015 r.

Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego: *M. Omilanowska*

**WYMAGANIA
W ZAKRESIE STOSOWANIA ZABEZPIECZEŃ TECHNICZNYCH**

I. Zabezpieczenia budowlane i mechaniczne

1. W miejscach przechowywania i eksponowania zbiorów oraz w pomieszczeniach wskazanych w planie ochrony muzeum jako szczególnie zagrożone, przy instalowaniu lub przebudowie zabezpieczeń budowlanych i mechanicznych w zewnętrznych otworach drzwiowych i okiennych stosuje się zabezpieczenia spełniające co najmniej następujące wymagania:

- 1) na parterze i w piwnicy:
 - a) okna w klasie RC3 odporności na włamanie zgodnie z PN-EN 1627,
 - b) drzwi w klasie 3 odporności na włamanie zgodnie z PN-EN 1627,
 - c) żaluzje w klasie 2 odporności na włamanie zgodnie z PN-EN 1627,
 - d) zamki dodatkowe (wpuszczane lub wierzchnie) w klasie 5 zabezpieczenia zgodnie z PN-EN 12209,
 - e) kraty stalowe wykonane z kształowników stalowych o przekroju minimum 200 mm² przy rozstawie prętów poziomych 400 mm i pionowych 150 mm oraz spawaniu wszystkich połączeń; ramy krat ruchomych wykonane z profili kątowych lub ceowych z blachy o grubości minimum 3 mm przy zastosowaniu zamknięć posiadających certyfikaty, uniemożliwiających otwarcie bez klucza;
- 2) na innych kondygnacjach niż określone w ppkt 1:
 - a) okna w klasie RC1 odporności na włamanie zgodnie z PN-EN 1627, z szybami P2A zgodnie z PN-EN 356,
 - b) drzwi w klasie 2 odporności na włamanie zgodnie z PN-EN 1627,
 - c) żaluzje lub kraty w klasie 1 odporności na włamanie zgodnie z PN-EN 1627,
 - d) zamki dodatkowe (wpuszczane lub wierzchnie) w klasie 4 zabezpieczenia zgodnie z PN-EN 12209 i klasie B zwiększonej odporności na włamanie.

2. W otworach drzwiowych i okiennych, innych niż określone w pkt 1, zabezpieczenia budowlane i mechaniczne stosuje się zgodnie z planem ochrony muzeum.

3. W miejscach przechowywania zbiorów oraz w pomieszczeniach wskazanych w planie ochrony muzeum jako szczególnie zagrożone stosuje się drzwi wewnętrzne minimum w klasie 2 odporności na włamanie zgodnie z PN-EN 1627.

4. W zabezpieczeniach budowlanych i mechanicznych stosowanych w miejscach przechowywania i eksponowania zbiorów będących obiektami budownictwa ludowego i regionalnego mogą być stosowane urządzenia nieposiadające certyfikatów zgodności z Polskimi Normami.

5. Zabezpieczenia otworów drzwiowych, okiennych, świetlików, wyłazłów dachowych i innych otworów, a także konstrukcje budowlane przegród zabezpieczających wykonuje się zgodnie z wymogami zawartymi w przepisach ochrony przeciwpożarowej, a dla obiektów wpisanych do rejestru zabytków zgodnie z pozwoleniem właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków.

6. Bezpieczne gabloty przeznaczone do eksponowania zbiorów posiadają:

- 1) konstrukcję z materiałów zapewniających stabilność;
- 2) możliwość przytwierdzenia do podłoża lub zablokowania utrudniającego zmianę położenia;
- 3) przeszklenie ze szkła o zwiększonej odporności na przebicie i rozbicie minimum w klasie P4A zgodnie z PN-EN 356;
- 4) zamknięcia w systemie klucza centralnego mające certyfikaty potwierdzające posiadanie jednej z klas odporności na włamanie zgodnie z PN-EN 12209;
- 5) możliwość zainstalowania zabezpieczeń elektronicznych będących częścią systemu sygnalizacji włamania i napadu lub urządzeń działających autonomicznie poza tym systemem.

7. Szklane osłony i przegrody zabezpieczające zbiory powinny być wykonane ze szkła bezpiecznego minimum w klasie P2A zgodnie z PN-EN 356 albo tworzyw o parametrach zbliżonych do tych właściwości.

8. Konieczność stosowania do eksponowania zbiorów bezpiecznych gablot lub szklanych osłon zabezpieczających zbiory wynika z analizy stanu potencjalnych zagrożeń zawartej w planie ochrony muzeum lub odrębnej analizy zagrożeń sporządzanej dla zbiorów eksponowanych na wystawach czasowych.

9. Kasety i szafy stalowe wykorzystywane do przechowywania zbiorów poza magazynami zbiorów powinny być przymocowane do trwałego podłoża i znajdować się w pomieszczeniach, w których do ochrony zastosowano zabezpieczenia elektroniczne.

10. Budowane oraz modernizowane muzea, dla poprawy stanu zabezpieczenia pomieszczeń i zbiorów oraz automatycznego monitorowania gospodarki kluczami, wyposaża się w:

- 1) system klucza centralnego;
- 2) mechaniczno-elektroniczne depozytory kluczowe.

II. Zabezpieczenia elektroniczne

1. Zabezpieczenia elektroniczne stanowią uzupełnienie zabezpieczeń budowlanych i mechanicznych, służących zapobieganiu i przeciwdziałaniu kradzieży i innemu niebezpieczeństwu, i są wykorzystywane przy realizacji zadań przez pracowników ochrony.

2. Przy projektowaniu systemu sygnalizacji pożarowej stosuje się specyfikację techniczną PKN-CLC/TS 54-14.

3. Przy projektowaniu systemu sygnalizacji włamania i napadu stosuje się specyfikację techniczną PKN-CLC/TS 50131-7 i jako podstawowy przyjmuje się minimum 2 stopień zabezpieczenia zgodnie z PN-EN-50131-1.

4. Dla indywidualnego zabezpieczenia części eksponowanych zbiorów w ramach systemu sygnalizacji włamania i napadu w muzeach tworzy się odrębny podsystem.

5. W ramach odrębnego podsystemu można instalować specjalistyczne czujki, również wykorzystujące częstotliwości radiowe, nawet jeśli ich parametry techniczne nie spełniają wymogów przewidzianych dla systemów 2 stopnia zabezpieczenia, o którym mowa w pkt 3.

6. W budowanych oraz modernizowanych muzeach:

- 1) projektuje się i wykonuje system telewizji dozorowej z uwzględnieniem wymagań norm PN-EN 50132-7, PN-EN 50132-1 minimum w 3 stopniu zabezpieczenia;
- 2) uwzględnia się możliwość wzajemnej integracji poszczególnych systemów zabezpieczeń elektronicznych.

7. System telewizji dozorowej zapewnia:

- 1) identyfikację i rejestrację osób wchodzących do muzeum;
- 2) obserwację i rejestrację zdarzeń w miejscach przechowywania i eksponowania zbiorów;
- 3) właściwy poziom oświetlenia w polu obserwacji kamer, tak aby obraz nagrany w porze nocnej pozwalał na ocenę zachodzących zdarzeń i rozpoznanie osób biorących w nich udział.

8. System telewizji dozorowej zapewnia dodatkowo obserwację:

- 1) ciągów komunikacyjnych służących do przemieszczania zbiorów oraz przemieszczania się zwiedzających,
- 2) elewacji budynku muzeum i terenu muzeum

– jeżeli taka konieczność wynika z planu ochrony muzeum.

9. Urządzenia systemu telewizji dozorowej, w szczególności rejestrujące, zasilające lub przełączające, zabezpiecza się przed przypadkowym albo celowym uszkodzeniem, wyłączeniem, nieuprawnioną zmianą konfiguracji lub kradzieżą.

10. Rejestrator wizji zapewnia możliwość przechowywania obrazów przez okres co najmniej 30 dni od dnia nagrania.

**WYMAGANIA
W ZAKRESIE PRZECHOWYWANIA I EKSPONOWANIA BRONI PALNEJ**

1. Broń palna przechowywana jest w magazynach zbiorów, w których:

- 1) drzwi spełniają wymogi zwiększonej odporności na włamanie w klasie 3 zgodnie z PN-EN-1627;
- 2) okna znajdujące się w piwnicach i na parterze są w klasie RC3 odporności na włamanie zgodnie z PN-EN-1627, a okna na pozostałych kondygnacjach są w klasie RC2 odporności na włamanie zgodnie z PN-EN-1627;
- 3) drzwi wejściowe zaopatrzone są w urządzenie kontroli dostępu;
- 4) system sygnalizacji włamania i napadu:
 - a) zabezpiecza wszystkie otwory drzwiowe i okienne oraz kubaturę magazynu zbiorów,
 - b) zapewnia sterowanie zabezpieczeniem magazynu zbiorów w obrębie wydzielonego podsystemu,
 - c) do ochrony przestrzennej pomieszczeń wykorzystuje czujki z antymaskingiem,
 - d) obejmuje ochroną indywidualną szafy, w których przechowywana jest broń palna;
- 5) system telewizji dozorowej zapewnia obserwację i nagrywanie obrazu sprzed wejścia do magazynu zbiorów;
- 6) jest zainstalowany system sygnalizacji pożarowej.

2. Broń palną przechowuje się w szafach metalowych lub regałach przyściennych wyposażonych w rolety w klasie 1 zgodnie z PN-EN-1627.

3. Broń palna może być przechowywana razem z innymi zbiorami pod warunkiem, że magazyny zbiorów spełniają wymogi, o których mowa w pkt 1.

4. Broń palna może być przechowywana w pracowniach naukowych lub konserwatorskich tylko w godzinach pracy muzeum, chyba że pomieszczenia te spełniają wymogi wymienione w pkt 1.

5. Ekspozycja broni palnej w salach wystawowych polega na:

- 1) umieszczeniu broni palnej w bezpiecznych gablotach lub osłonięciu tej broni szkłem o zwiększonej odporności na rozbicie, przebicie minimum w klasie P4 zgodnie z PN-EN-356 i mocowaniem wykluczającym możliwość jego niekontrolowanego wyjęcia;
- 2) objęciu broni palnej ochroną indywidualną za pomocą systemu sygnalizacji włamania i napadu oraz systemem telewizji dozorowej;
- 3) zainstalowaniu w salach wystawowych systemu sygnalizacji włamania i napadu, który:
 - a) zabezpiecza wszystkie otwory drzwiowe i okienne oraz kubaturę pomieszczenia,
 - b) wykorzystuje do ochrony przestrzennej czujki z antymaskingiem,
 - c) zapewnia sterowanie zabezpieczeniem sali ekspozycyjnej w obrębie wydzielonego podsystemu;
- 4) zainstalowaniu w pomieszczeniu systemu sygnalizacji pożarowej;
- 5) wyposażeniu drzwi w zamki (wpuszczane lub wierzchnie) w klasie 4 zabezpieczenia zgodnie z PN-EN 12209 i klasie B zwiększonej odporności na włamanie.

WYMAGANIA
W ZAKRESIE ORGANIZACJI OCHRONY ZBIORÓW W CZASIE TRANSPORTU

1. Rodzaj środka transportu, którym będą transportowane zbiory, oraz rodzaj konwoju wskazuje, w formie pisemnej, dyrektor muzeum albo osoba, o której mowa w § 24.

2. Kurier muzealny wyznaczony pisemnie przez dyrektora muzeum albo osobę, o której mowa w § 24:

- 1) wykonuje transport zbiorów o wartości mniejszej od 1 jednostki obliczeniowej;
- 2) uczestniczy w transporcie zbiorów o wartości równej albo większej od 1 jednostki obliczeniowej.

3. Transport zbiorów, na których stan zachowania ma wpływ temperatura, wilgotność powietrza lub drgania o minimalnym nawet natężeniu, wykonuje się przy użyciu środka transportu, który zapewni utrzymanie stałej temperatury i wilgotności powietrza oraz wyeliminuje drgania związane z przemieszczaniem się środka transportu.

4. Oceny przystosowania środka transportu do transportu zbiorów dokonuje kurier muzealny.

5. Kurier muzealny może odmówić transportu zbiorów przy użyciu środka transportu, który nie zabezpiecza zbiorów przed utratą, uszkodzeniem lub zniszczeniem.

6. Konwój transportu zbiorów organizuje, zgodnie z instrukcją konwojową oraz poleceniem konwoju, szef wewnętrznej służby ochrony albo funkcyjny pracownik ochrony przedsiębiorcy, który uzyskał koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia oraz posiada pozwolenie na broń na okaziciela.

7. Konwój transportu zbiorów wykonuje specjalistyczna uzbrojona formacja ochronna.

8. Transport zbiorów o wartości mniejszej niż 1 jednostka obliczeniowa może być wykonywany bez użycia środka transportu, w przypadku gdy:

- 1) jego użycie nie jest zasadne ze względu na rodzaj transportowanych zbiorów, oraz na odległość, na jaką są one transportowane;
- 2) zbiory transportowane są w teczkach albo walizkach, które zapewniają ochronę przed zniszczeniem lub uszkodzeniem zbiorów.

9. Konwój transportu zbiorów wykonuje:

- 1) jeden nieuzbrojony albo uzbrojony pracownik ochrony – w przypadku gdy wartość zbiorów jest równa albo większa niż 0,3 jednostki obliczeniowej i mniejsza niż 1 jednostka obliczeniowa;
- 2) jeden uzbrojony konwojent – w przypadku gdy wartość zbiorów jest równa albo większa niż 1 jednostka obliczeniowa i mniejsza niż 5 jednostek obliczeniowych;
- 3) dwóch uzbrojonych konwojentów – w przypadku gdy wartość zbiorów jest równa albo większa niż 5 jednostek obliczeniowych i mniejsza niż 15 jednostek obliczeniowych;
- 4) trzech uzbrojonych konwojentów – w przypadku gdy wartość zbiorów jest równa albo większa niż 15 jednostek obliczeniowych i mniejsza niż 50 jednostek obliczeniowych;
- 5) czterech uzbrojonych konwojentów – w przypadku gdy wartość zbiorów jest równa albo większa niż 50 jednostek obliczeniowych.

10. Konwój transportu zbiorów drogą lotniczą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wykonywany jest przez co najmniej jednego pracownika ochrony, który może być nieuzbrojony.

11. Przy transporcie zbiorów o wartości większej niż 15 jednostek obliczeniowych do transportu przydziela się pojazd samochodowy ubezpieczający.

12. W przypadku użycia do transportu zbiorów kolumny pojazdów samochodowych w rozumieniu przepisów o ruchu drogowym, do transportu przydziela się dwa pojazdy samochodowe ubezpieczające, po jednym odpowiednio z przodu i z tyłu kolumny, ustalając po dwóch konwojentów na każdy pojazd ubezpieczający i po jednym konwojencie na każdy pojazd samochodowy transportujący zbiory.

13. Planowane rozpoczęcie i zakończenie transportu zbiorów o wartości większej niż 15 jednostek obliczeniowych dowódca konwoju zgłasza telefonicznie do instytucji kultury.

14. Transport zbiorów planuje się tak, aby mógł być wykonywany w dni robocze.

15. W przypadku gdy przewidywany jest dłuższy postój, miejsce postoju transportu zbiorów i organizację jego ochrony dyrektor muzeum albo osoba, o której mowa w § 24, uzgadnia wcześniej z jednostką Policji, na której terenie działania postój jest planowany.

16. Przy wyznaczaniu dłuższego postoju transportu zbiorów bierze się przede wszystkim pod uwagę możliwości wykorzystania do tego celu zamkniętych terenów muzeów i innych obiektów ochraniających przez specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne lub terenów pozostających w trwałym zarządzie jednostek Policji lub Straży Granicznej.